

Τίμιος Πρόδρομος: Δεν επέτρεπε να φύγει το πλοίο πριν κατέβει ο Μοναχός της Μονής του!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Η εφέστιος εικόνα του Τιμίου Προδρόμου της Ιεράς Μονής Διονυσίου (16ος αι.). Βρίσκεται στην δεξιά κολώνα του καθολικού της Ιεράς Μονής.

(Διασκευή, επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Στις 13 Ιανουαρίου του 1952, ενώ καθόμουν στον εξώστη έξω από το φαρμακείο κοίταζα προς την αποβάθρα της Μονής [Μονής Διονυσίου Αγίου Όρους] που είχε σταματήσει το πλοίο της συγκοινωνίας το οποίο ήλθε από την Δάφνη [κεντρικό λιμάνι του Αγίου Όρους].

Από το καράβι βγήκε ο αφιχθείς από τον Μονοξυλίτη [Μετόχι της Μονής Διονυσίου μέσα στο Άγιον Όρος προς τα δυτικά] ο νεοδιορισθείς οικονόμος Ιερομόναχος Παύλος. Επίσης μέσα στο πλοίο ήταν και ο αδελφός Λεόντιος ο οποίος διορίστηκε από την Μονή ως επιστάτης, σύμφωνα με τα καθιερωμένα, στην καταγραφή και παράδοση των πραγμάτων του Μετοχίου από τον τέως οικονόμο Δομέτιον, ο οποίος και αυτός γύρισε με τις αποσκευές του.

Τον τελευταίο, όμως, τον έβλεπα καθισμένο μέσα στο καράβι, ενώ οι άλλοι αδελφοί είχαν βγει και ήδη άρχισαν να ανεβαίνουν το ανηφορικό δρομάκι προς το Μοναστήρι. Βλέποντας όλα αυτά απορούσα τι να συμβαίνει άραγε; Γιατί ο τέως οικονόμος του μετοχίου του Μονοξυλίτη, αφού ήλθε με τα έπιπλά του, παραμένει μέσα στο καραβάκι και δεν βγάζει τις αποσκευές του στην προκυμαία;

Επίσης έβλεπα τον καπετάνιο του πλοίου να αγωνίζεται επί ένα τέταρτο της ώρας και περισσότερο, προσπαθώντας να βάλει μπρος την μηχανή του σκάφους, για να συνεχίσει το δρομολόγιό του. Δυστυχώς όμως το καράβι δεν μπορούσε να σαλεύσει.

Οι επιβάτες του πλοίου φαίνονταν στενοχωρημένοι από το απροσδόκητο αυτό γεγονός.

Αφού πέρασε αρκετή ώρα, ο αδελφός της Μονής μας, ο οποίος μέχρι τότε δεν ήθελε να βγει από το πλοίο, αλλά, όπως μου διηγήθηκε αργότερα, ήθελε να αποβιβαστεί στην Νέα Σκήτη, βλέποντας ολοφάνερα την παρέμβαση της ανωτέρας Δύναμης, και ελεγχόμενος από τη συνείδησή του, τρομοκρατήθηκε και μετάνιωσε, και παρακάλεσε αυτούς που βρίσκονταν στο πλοίο να τον βοηθήσουν να βγάλει έξω τις αποσκευές του και να κατέβει και ο ίδιος.

Και μόλις έγινε αυτό, ω των θαυμασίων σου, Τίμιε Πρόδρομε! ευθύς αμέσως η μηχανή λειτούργησε κανονικά και το πλοιάριο ξεκίνησε και συνέχισε το δρομολόγιό του.

Επειδή με τον Μοναχό αυτό μας συνδέουν ιδιαίτερες αδελφικές σχέσεις από πολλά χρόνια, μόλις ανέβηκε στο Μοναστήρι με επισκέφτηκε στο νοσοκομείο και μετά τον πρώτον χαιρετισμό, όπως συνηθίζεται, μου ζήτησε να πάμε μέσα στο φαρμακείο για να μην ακούσουν αυτά που είχε να μου πει οι αδελφοί που

βρίσκονταν στο διπλανό μαγειρείο.

- Πάμε μου λέγει να μου δώσεις φάρμακα.

Εγώ χαριεντιζόμενος του λέω:

- Μα άρρωστος μου ήλθες από τον Μονοξυλίτη, πάτερ Δομέτιε;

Αφού μπήκαμε στο φαρμακείο και ασφάλισα την πόρτα τον πρόσεξα καταβεβλημένο ψυχικώς και πολύ περίλυπο και δακρυσμένο. Γι' αυτό τον ρώτησα:

- Τι έχεις πάτερ Δομέτιε, τι σου συμβαίνει;

Μου λέγει.

- Πιστεύεις ότι και τώρα γίνονται θαύματα;

- Ναι, του λέγω, βεβαίως πιστεύω.

Και έκπληκτος ανέμενα τι θα μου πει.

- Επειδή ξέρω ότι πιστεύεις για τούτο ήλθα να σου εξομολογηθώ τι μου συνέβη, ίσως μου ελαφρύνει ο πόνος.

Αφού τον ενθάρρυνα, άρχισε να μου εξομολογείται τα κρυφά της καρδιάς του:

- Με έβλεπες μέσα στο πλοiάριο που καθόμουν και δεν έβγαινα έξω;

- Ναι, του λέγω, σε έβλεπα, και απορούσα γιατί καθόσουν μέσα. Δεν μπορούσα να εξηγήσω τη στάση σου.

- Εγώ, μου λέγει, αφού παρέδωσα το μετόχι στον νέο οικονόμο, είχα αποφασίσει να μην έλθω στην Μονή. Αποφάσισα ν' αποχωρήσω. Τα αίτια, μου λέγει, μη ρωτάς να μάθεις τώρα. Και λέγοντας αυτά δεν μπορούσε πλέον να κρατήσει τα δάκρυά του.

«Είχα αποφασίσει να πάω στον ξάδελφό μου Ιωάσαφ στη Νέα Σκήτη, αλλά, όπως φαίνεται καθαρά, αυτό δεν ήταν αρεστό στον Τίμιο Πρόδρομο [τον προστάτη της Ιεράς Μονής Διονυσίου]. Όπως είδες, όταν ήλθε το πλοiάριο κάτω στη θάλασσαν και βγήκαν έξω οι αδελφοί, προσπάθησαν πολύ και με πολλές παρακλήσεις να με πείσουν να κατέβω, αλλά εγώ δεν τους υπάκουσα. Και τι έγινε τότε; Χάλασε η μηχανή και για μισή ώρα και περισσότερο ακόμη καθόμασταν εκεί ακίνητοι, χωρίς να μπορεί ο μηχανικός, να καταλάβει τι έγινε, αφού δεν μπορούσε να εντοπίσει τη βλάβη. Και όταν βγήκα έξω, αμέσως ξεκίνησε».

Εγώ τον παρηγόρησα όσο μπορούσα και του σύστησα για την ώρα να κάνει υπομονή και να έχει ελπίδα στον Τίμιο Πρόδρομο γιατί αυτός είναι ο νοικοκύρης και ο κυβερνήτης και να έχει ελπίδα και ο καθένας μας να τον συνδράμει και να τον υπηρετεί σύμφωνα με τις δυνάμεις του για να ευοδούνται τα πράγματα και οι καταστάσεις της Μονής.

Και έτσι αποχωριστήκαμε, χωρίς να δεχθεί να πάρει ούτε ένα αναψυκτικό για να παρηγορηθεί, παρ' όλο που τον παρακάλεσα πολλές φορές. Έφυγε κατ' ευθείαν για το δωμάτιο του, επιθυμώντας όπως κατάλαβα να κλάψει πολύ για να παρηγορηθεί από της Θείας Χάριτος.

Και έτσι έγινε. Για ένα τριήμερο και περισσότερο δεν βγήκε από το κελλί του άλλα έκλαιγε συνέχεια και εξομολογιόταν το ατόπημά του ζητώντας εξ ύψους Θεία βοήθεια και παρηγοριά.

Διασκευή από το βιβλίο του Μοναχού Λαζάρου Διονυσιάτου, «Διονυσιάτικαι Διηγήσεις», Άγιον Όρος.